

Nereus Magazine

Heineken is sponsor van het Nereus evenement 'De Heineken Roevierkamp'

Ernst & Young is de sponsor van de zware sectie

Acadium Bastion is de sponsor van de lichte sectie

AKZO Nobel is bootsponsor van de A.S.R. Nereus

Redactioneel

Tim Bouwmeester

Geacht oud-lid, waarde lezer,

Voor u ligt een nieuwe editie van het Nereus Magazine. Verscheen de vorige uitgave vroeg in verband met het aanstaande lustrum XXIV, dit keer vormen de recentelijke ontwikkelingen op de Amsteldijk een vertragende factor.

Nereus bevindt zich in zwaar vaarwater; eerst letterlijk tijdens de wereldkampioenschappen in Eton, maar ook figuurlijk door het plotselinge overlijden van stuurman Chun Wei Cheung. Het afgelopen jaar heeft dus meerdere gezichten gekend; triomfen op het water werden afgewisseld met droevige berichten. Begon het jaar feestelijk in de wintertuin van het Krasnapolsky met het Lustrumdiner, bereikte ons in het voorjaar het bericht van het overlijden van Anton Bom en stuurman Iwan Vanier. De finale der Oude Vieren op de Varsity werd niet gehaald en Diederik Simon nam afscheid als coördinator. De Head of the River werd gewonnen, er was winst op de Henley Royal Regatta. In de schaduw van Windsor Castle wist Marit van Eupen haar wereldtitel in de lichte skiff te prolongeren en roeide Gijs Vermeulen naar het brons in de zware vier-zonder.

In het licht van deze zaken bezien, is het kiezen tussen groene of witte spelling een futilliteit. Omwille van het traditionele en het esthetische blijft de redactie onder meer vasthouden aan het vertrouwde woord: praeses. Ik wens u veel leesplezier.

Ioe Hikemelaya!

Redactioneel	1
Iedere keer nog een beetje beter	2
Sponsoring: een zichtbaar resultaat en een verborgen proces	8
Amsteldijk in het kort	9
3 juni 1956 - 3 juni 2006	10
Wedstrijdseizoen	12
Archief	15
Woord van de praeses	16
In memoriam:	
Chun Wei Cheung	18
Iwan Vanier	19
Anton Bom, Erelid	20
Bernelot Moens	21
"Fietje" Eeftinck Schattenkerk	22
Wedstrijdkalender 2007	23
Nieuws van Oud-Nereus	24

Iedere keer nog een beetje beter

Miek van Ham

Bij de beelden van de race van Marit van Eupen, op weg naar haar tweede wereldtitel, moet ik terug denken aan een andere grootsekampioen binnen Nereus: Liesbeth Vosmaer-de Bruin. Er ligt dertig jaar tussen de zegereksen van de beide dames. Hoe zijn zij tot hun uitzonderlijke prestatie's gekomen? Zijn er overeenkomsten dan wel verschillen te noemen in de manier waarop zij dit hebben bereikt?

Jaren zeventig

Objectief gezien zijn er nogal wat verschillen tussen de beide decades aan te wijzen waarin de dames actief roeien. Om dat duidelijk te maken volgt een overzicht van wat in de jaren zeventig ook al weer gebruikelijk was in het vrouwenroeien. Het lichte vrouwenroeien bestaat nog niet. Voorts wordt er over 1 kilometer gevaren, een uitloeijsel van het idee dat vrouwen de 2 km niet aankunnen. Pas in 1982 worden de vrouwen in staat geacht een 2 km te roeien. Er wordt voornamelijk in de scullnummers skiff, dubbeltwee en gestuurde dubbelvieren gevaren. Veel minder in

de boordnummers acht en gestuurde vier. De internationale erkenning van het vrouwenroeien vindt in deze decade plaats. In de begin jaren zeventig wordt voor de dames alleen nog maar een EK georganiseerd. Het toernooi wordt in de week voorafgaand aan het mannentoernooi verroeid. Op de Olympische Spelen zijn de dames nog niet welkom. Dat verandert door de beslissing in 1972 wel dames toe te laten op de Olympische Spelen. In 1976, Montreal, zal dat de eerste keer zijn. Door de Olympische status krijgt het vrouwenroeien een enorme impuls. Vanaf 1974 worden er WK's georganiseerd, vanaf 1977 wordt het mannen- en vrouwentoernooi geïntegreerd. Door deze impuls wordt de trainingsopbouw meer gestructureerd en gaat de KNRB zich intensiever met de training bemoeien (tweeënplan).

Dertig jaar later

De vrouwen varen nu 2 km, het lichte roeien, < 59 kg, is ingevoerd, ook op de Olympische Spelen. Wel is de bootkeus wat beperkt: slechts de lichte dubbeltwee is een Olympisch nummer. Opname in de selectie, al voor het seizoen begint, is een

belangrijke voorwaarde om internationaal op hoog niveau mee te kunnen. Trainingskampen worden wel vier keer per jaar georganiseerd. Dit in tegenstelling tot de jaren zeventig. Aan het begin daarvan worden helemaal nog geen trainingskampen gehouden. Later, na de Olympische status, mogen de vrouwen op trainingskamp in Hilversum. Dat klinkt toch anders dan de huidige situatie: Sevilla in de winter. Met het instellen van de wereldbekerwedstrijden is het seizoen ook veel internationaler geworden. Bondsploegen, die voor uitzending in aanmerking komen, zijn soms alleen nog in Nederland op de Koninklijke te bewonderen. Maar voordat je zover bent, zul je eerst iets moeten laten zien. Dat kan bijvoorbeeld op de nationale wedstrijden. Voor de jongerejaars zijn er competities tussen verenigingsboten, bijvoorbeeld het EYC-klassement en de Challenge-cup. Een eerste opstapje naar het grotere werk is het Minervaproject voor KNSRB-roeiërs, verder heb je ploegen die naar WU23 en FISU-WK worden uitgezonden, dat zijn in het algemeen al ploegen die zijn gevormd uit de beste roeiërs binnen de betreffende doelgroepen ongeacht van welke vereniging.

Naast verschil ook overeenkomst?

De omstandigheden verschillen dus nogal, maar roeien blijft roeien. Zijn er ook overeenkomsten?

Reden genoeg om de beide dames uit te nodigen voor een interview. Marit zou Marit niet zijn, als ze daar niet meteen een voorwaarde aan verbindt: dan moet er wel geroeid worden. Liesbeth heeft met interesse de race van Marit in Eton gevolgd en vindt met name het voorstel om eens

Fotograaf: Jacob Vosmaer

Interview met 2 kampioenen: Liesbeth Vosmaer-de Bruin en Marit van Eupen

samen te roeien zeer aantrekkelijk. Besloten wordt op de Bosbaan te roeien, daar ligt goed materiaal en je wordt niet afgeleid door bochten en bootjes.

Op een zaterdagmiddag in oktober 2006 is het zover. Vanwege de harde wind, de golven slaan over de vloten, wordt besloten eerst te praten en dan te kijken of de wind wat is gaan liggen.

Aanloop tot de resultaten

Beiden blijken een redelijke lange incubatietijd gehad te hebben voor aansprekende resultaten worden behaald.

Liesbeth: bij mij was het eigenlijk zo, dat ik de eerste vijf jaar in alle rust heb leren roeien. Er waren wel mooie resultaten, maar die resulteerden nog niet in een uitzending. In mijn eerste jaar ben ik aan de overkant begonnen, maar had al snel door dat ik meer wilde en dat je daarvoor bij Nereus moest zijn. Om dat te bereiken moest je lid van de A.V.S.V. worden, nou, dat moest dan maar. Het

was een verademing om binnen een groep mensen niet meer de langste te zijn, roeiers zijn over het algemeen groot. In die wat lange aanlooptijd heb ik goed leren roeien, ik denk dat ik daar later profijt van gehad heb.

Marit: ik ben bij Euros begonnen. Het was helemaal niet zo vanzelfsprekend, dat ik zou gaan roeien, laat staan licht. Eigenlijk zou ik sturen, hoewel ik toen 62 kg woog. Uiteindelijk werd het toch roeien. Pas later ben ik gaan kijken of ik ook licht kon roeien. In die eerste drie jaar bij Euros heb ik rustig kunnen leren roeien, vooral omdat het een veel kleinere vereniging is in vergelijking tot Nereus. De prestatiedruk is er ook minder hoog, dan over het algemeen bij Nereus het geval is. Als je hier in je derde jaar geen zicht op een oranje shirt hebt, lijkt het haast of je het eigenlijk niet goed hebt gedaan.

Maar wat maakt dat zij zo lang doorgaan?

Beiden: de kick van het langer doorgaan is

vooral dat het misschien toch nog beter kan. Door te investeren in de techniek en in de variatie van de training wordt je beloond met betere resultaten. Roeien is een van de weinige sporten, waar je op latere leeftijd nog mee kan beginnen en om toch tot grote prestaties kan komen. Juist die beloning van het investeren geeft de kick om door te gaan. Kan het niet toch nog beter als ik... zou het niet nog harder gaan als ik... Zolang die vragen er zijn blijf je doorgaan. En nog met succes ook. Maar de basis is vooral het in alle rust een aantal jaren hebben leren roeien.

Verschilde de trainingen en de opbouw?

Liesbeth: wij trainden 1x per dag, 6 dagen in de week. Pas na de Varsity, die wij overigens nog niet mochten roeien, gingen we van de Amstel naar de Bosbaan. In de winter had je 1 indoor

Fotograaf: Therus Vosmaer

en 1 outdoor per week. Nadat Thetis met Nereus is samengegaan worden de indoors en outdoors vaker gemengd gegeven, zeker voor de ouderejaars. In 1972 zijn wij meer lange duurtrainingen gaan doen, afgekeken van de Oostduitsers, vooral ook in skiff en dubbeltwee. Met als gevolg betere resultaten: goud in Moskou. Ook mochten toen voor het eerst een paar vrouwen meedoen met de mannen bij de krachtsportvereniging, met de jongens samen trainen heeft zeker bijgedragen tot dat betere resultaat.

Marit: de trainingsintensiteit van de toproeiers is nu zo groot, dat je voor de keus wordt gesteld: wordt je belangrijkste taak van de dag het roeien of ga je invulling geven aan je maatschappelijke leven. Samengaan is bijna niet meer mogelijk. Geld en faciliteiten om fulltime met roeien bezig te kunnen zijn komen van NOC*NSF en roeibond. Atleten worden afgerekend op hun prestaties op WK en OS. De seizoensplanning is daar dan ook op gericht. Dat heeft tot gevolg dat de beste roeiers gedurende het nationale seizoen niet vaak te betrappen zijn op topprestaties in eigen land. Bijvoorbeeld: de krachttraining doe je nu in blokken, waardoor je in maart en april minder op het water presteert, maar waar je wel later in het seizoen profijt van hebt. En vergeet niet de ergometer: een effectief apparaat voor het ontwikkelen – en meten – van specifieke kracht en uithoudingsvermogen.

Wat heeft de KNRB voor invloed?

Liesbeth: zeker aan het begin van de jaren zeventig roeien we nog in verenigingsploegen. Het kwam zelden voor dat je combineerde, hooguit eens voor de NK. Later is de bond

met een tweeënplan gekomen. Ook zijn er dan centrale trainingen in Papendal. De ergometer wordt dan nog niet gebruikt voor selectie, evenmin worden er seatraces gehouden. Vooral door de Olympische status van het vrouwen roeien is de bond zich met de training gaan bemoeien.

Marit: als je eenmaal doorgedrongen bent tot de selectie, moet je niet meer in verenigingsploegen denken. Je bent wel lid van Nereus, maar je gaat voor het beste resultaat. En of je nu gekoppeld wordt aan iemand van Nereus of aan iemand van een andere vereniging, maakt dan niet zoveel meer uit. Anders is het als je buiten de selectie valt. Dan ben je aangewezen op je vereniging en moet je proberen daarmee je waarde aan te tonen. In die situatie zat ik met Kirsten indertijd, waardoor wij een heel jaar hebben moeten bewijzen dat wij toch echt konden roeien. Eigenlijk moet je voor jezelf uitmaken wat op een bepaald moment voor jou de beste manier is om voor-

uit te komen: via de selectie van de bond of via je vereniging. Het is aan jezelf om die keus te maken. Je moet je ook goed realiseren dat bondsselecties vaak geen zekerheden bieden. Daarom is het juist zo belangrijk dat je een vereniging hebt waarop je kunt terugvallen, die als basis dient van waaruit je roeit.

Hoe zit het met het materiaal?

Liesbeth: omdat we aan het begin in verenigingsploegen varen, zijn we aangewezen op de boten van Thetis. Dat waren er niet veel. Bovendien maakten de lichte heren soms ook nog aanspraak op die boten. Gelukkig kregen we in 1971 de beschikking over een gloednieuwe vier-met, de Bomina. De bond beschikte in die tijd niet over eigen materiaal, zeker niet voor de vrouwen.

Marit: op Nereus is het wel eens vechten om de beste boot. Bij het vrouwenroeien is er altijd concurrentie met de lichte mannen. Maar als je echt goed bent, wordt er altijd wel een goede boot ter beschikking gesteld, of je nu zwaar, licht of vrouw bent. Soms lukt dat niet helemaal, zo heb ik mijn eigen skiff aangeschaft, omdat Nereus niet het juiste materiaal kon leveren. Later, toen de druk op de vloot nog groter werd door het groeiende aantal scullers, heeft Stichting Nereus een belangrijke rol gespeeld bij de aanschaf van een

Liesbeth Vosmaer-de Bruin

Lid van ASR Nereus: 1965 tot 1981

Afgestudeerd als arts

Jaar	evenement	boot	resultaat
1971	EK Kopenhagen	W4+	6de
1972	EK Brandenburg	W4+	brons
1973	EK Moskou	W4+	goud
1974	WK Luzern	W4+	zilver
1975	WK Nottingham	W4+	5de
1976	OS Montreal	W4+	5de
1977	WK Amsterdam	W1x	7de
1978	WK Hamilton	W4+	8ste
1979	WK Bled	W2-	4de

passende skiff. De roeibond heeft nu een botenplan dat voorziet in goed materiaal voor alle doelgroepen, en dat is mede de verdienste van “Team Verdonkschot” (lees: Marit, Kirsten en Josy). In de voorbereiding voor OS 2004 hebben wij zelf dankzij goede contacten met Concept 2 een boot in bruikleen gekregen, die helemaal naar onze zin en op ons gebouwd is. In deze boot hebben we in Athene gevaren.

Thetisgevoel of Nereusgevoel?

De beide dames kijken mij wat glazig aan en zeggen beiden gedeceideerd: Nereusgevoel.

Marit: je moet goed begrijpen dat Thetis nu een heel andere lading heeft dan vroeger. De vrouwen zijn een deel van Nereus, zoals er ook zware mannen en lichte mannen rond lopen. We roepen wel joehoe en nemen soms het woord Thetis in de mond, maar Nereus is toch de overkoepelende bindingskracht. Wel valt het mij op dat de groepen tegenwoordig weer wat meer gescheiden zijn: vrouwen coachen vrouwen, mannen de zware mannen en de lichte... tja de lichte mannen.

Liesbeth: we waren samengegaan en de nieuwe leden werden Nereus-lid, zodat er al vrij snel geen Thetis vrouwen meer waren.

Lustrumdiner

Er wordt wat meewarig gemompeld. Als ik opper, dat als Gijs Vermeulen wereldkampioen was geworden er wel anders gereageerd zou zijn, geven zij toe dat het wel wat merkwaardig is, dat op het hele lustrumdiner met geen woord over het wereldkampioenschap van Marit is gesproken.

Marit: maar ach, dat is het lustrumdiner. Binnen de huidige vereniging wordt daar wel anders over gedacht.

Liesbeth: ach, zo gaat dat nu eenmaal.

Met elkaar varen

Het wordt tijd om te gaan varen, de wind is wat afgezwakt. Het materiaal is wel geavanceerder dan vroeger. De boot is superlicht, er zitten schoenen in, die ook nog eens omhoog en omlaag verstelbaar zijn. Het voetenboord kan veel fijner afgesteld worden. De bladen zijn big blades in plaats van Macon bladen. En ook nog toepasselijk in rood, wit en

blauw geschilderd.

Liesbeth begint op slag, na een eerste op en neer wordt er geruild en gaat Marit op slag.

Na terugkomst de reacties:

Liesbeth: lekker geroeid, ik zou wel iedere week willen. Het is wel even wennen aan de andere bladen. Ik ben, misschien doordat wij 1000m roeiden, gewend een wat hoger tempo te roeien, 24-26, en maak een kortere haal voor, natuurlijk ben ik ook wel wat stijver en krommer geworden. Wij leerden om vooral heel snel druk in het begin van de haal te maken en dan in dezelfde snelheid doorgaan, terwijl nu iets meer nadruk lijkt te liggen op lengte en de doorhaal.

Marit: groot respect voor Liesbeth's vermogen om zomaar in te stappen en te gaan roeien alsof ze nog wekelijks in een boot zit. Met een beetje aanpassen in haallengte en manier van drukopbouw krijgen we de boot wel aan het lopen. Het verschil in roeistijlen heeft denk ik ook te maken met ontwikkelingen met betrekking tot het materiaal: grotere bladen, meer stijfheid van boot en riemen. In een opzetje, zo'n 20 halen hard, lijkt alles op z'n plek te vallen. Ik maak me even zorgen of het niet een beetje al te snel gaat, maar Liesbeth verzekert me dat het geen probleem is en dat ze nou eenmaal niet rustig kan beginnen. Waar ken ik dat van?

Trouwens, ik zie wel meer overeenkomsten in karakter/beleving/motivatie: het gevoel hebben dat je nog beter kan, dat er meer te bereiken valt en bereid zijn daarvoor te werken. Wat mij ook heel bekend voorkomt: de randverschijnselen aan anderen overlaten, en zelf vooral bezig zijn met, en plezier beleven aan, roeien.

Marit van Eupen

Lid van ASR Nereus: sinds 1996

Afgestudeerd als ingenieur procestechnologie

Jaar	Evenement	boot	resultaat
1999	WK St Catharines	LW1x	7de
2000	OS Sydney	LW2x	6de
2001	WK Luzern	LW2x	5de
2002	WK Sevilla	LW2x	5de
2003	WK Milaan	LW2x	6de
2004	OS Athene	LW2x	brons
2005	WK Gifu	LW1x	goud
2006	WK Eton	LW1x	goud

Lustrumwedstrijden

8 oktober 2005

Nereus 120 jaar

Blik op oneindig

Lustrumdiner 17 december 2005

Sponsoring: een zichtbaar resultaat en een verborgen proces

Daniël Paarlberg

Sponsoring heeft de laatste vijftien jaar binnen Nereus een steeds belangrijker rol gekregen. Eén van de sponsors van het eerste uur is Akzo Nobel. In 1991 is dit contact ontstaan door de inspanningen van een bij Akzo werkzame Nereïd. Vanaf toen heeft Akzo Nobel iedere twee à drie jaar voor Nereus een Akzoblauwe boot gekocht. In ruil daarvoor verschaft Nereus Akzo Nobel een sportief imago en een thuishaven voor haar bedrijfsroeivereniging. In de roeiwereld zijn deze boten een begrip geworden, omdat Nereus altijd haar beste roeiers in deze boten liet varen. Op haar beurt is Akzo altijd trots geweest op de prestaties van Nereus. Dit blijkt wel uit de grote foto van een blauwe Nereusacht op het hoofdkantoor van Akzo Nobel en de bereidheid unieke evenementen als de Lustrumsprints te sponsoren.

Nereus is de laatste jaren aantrekkelijk gebleken voor andere multinationals, zoals Ernst & Young en OC&C. Nereus staat voor prestaties, doorzettingsvermogen, teamwork en winnen. Ondanks deze aantrekkelijke eigenschappen is het vinden van sponsors echter niet vanzelfsprekend. Veel inzet is nodig om tot veel kleine en enkele grote sponsors te komen.

De laatste jaren is geprobeerd om meer structuur aan te brengen in het werven van sponsors. Centraal hierin staat de sponsorcommissie. Gestreefd wordt naar een balans van mensen met ervaring en jonge, enthousiaste leden. Deze opzet bestaat nu enkele jaren en lijkt zijn vruchten af te werpen. Het afgelopen jaar was een succesvol jaar voor Nereus wat betreft sponsoring. Echter, de voortzetting van de sponsoring van Akzo Nobel en Acadium Bastion is onzeker. Dit maakt ons destemee bewust van de noodzaak nieuwe sponsors te vinden.

Veel sponsors blijken in het verleden via-via te zijn geworven. Ouders van leden, oud-leden en roeienthousiastelingen brengen bedrijven in contact met Nereus of zijn bereid zelf hun steentje bij te dragen aan deze noodzakelijke pijler van het succes van Nereus. Echter, sponsoring is niet zo zeer liefdadigheid. Het geeft bedrijven naamsbekendheid, de mogelijkheid tot recruitment en een sportieve uitstraling. En met de stijgende populariteit van sportsponsoring, het schone imago van roeien, de aankomende Olympische Spelen en het toenemende belang van recruitment lijken de kansen voor Nereus groot.

Amsteldijk in het kort

Diederik Simon

Tijdens de Koninklijke heeft Nereus afscheid genomen van Diederik Simon als coördinator en roeier. Dit werd op gepaste wijze gevierd op de Simon Sprints, waar alle ploegen die ooit door Simon gecoacht zijn, tegen elkaar hebben gestreden.

Nieuwe Boiler

368 liter, 8 bar, 4 anodes, 4500 rpm ventilator, 28.700 Watt opgenomen vermogen. Dat zijn de cijfers die de Amsteldijk 130A sinds eind augustus van warm water voorzien. Er kan weer gedouched worden. En de dames kunnen weer CO₂-arm ademen.

NKIR / Euro Open

De 17e editie van het NK Indoorroeien heeft dit jaar wederom een internationaal karakter. Nadat in 2004 de het Europees Kampioenschap al aan Amsterdam

werd toegewezen, zullen de Sporthallen Zuid wederom het toneel vormen van het Euro Open. Naast de 1200 Nederlandse deelnemers worden er 250 buitenlanders op zaterdag 16 december aan de start verwacht.

Slaapplaatsen H4K

De Heineken Roevierkamp viert dit jaar zijn 7e lustrum. In de wandelingen wordt gesproken over een nieuwe poster, nog betere tijdwaarneming en een diner voor oud-commissieleden. Eens te meer zijn er slaapplaatsen nodig voor buitenlandse ploegen. Heeft u nog een zolder, kelder over: heineken@nereus.nl.

Nieuwe Website

De commissie Binaire Voorzieningen heeft niet stil gezeten: er is hard gewerkt aan een nieuw ontwerp voor www.nereus.nl. In de komende maanden kunt u een geheel vernieuwde site verwachten.

Vloot

Vier nieuwe boten zijn er dit jaar aan de vloot toegevoegd: Nemesis, een lichte skiff, Themis, een zware tweezonder, Maarten Fehmers, een zware vier-met en de S. Wartena, een zware acht.

ThetisSprint

Helaas kon de 37e ThetisSprint dit jaar geen doorgang vinden vanwege de uitermate stormachtige condities die op de Bosbaan heersten op 19 mei jongstleden. De dag erop waren de omstandigheden overigens nog steeds woest, waardoor ook de zaterdagwedstrijden van de ARB geen doorgang konden vinden.

3 juni 1956 - 3 juni 2006

Evert Constandse

Op 3 juni 2006 werd het NK op de Bosbaan gehouden. Grote drukte op de Bosbaan en een uitgestorven Nereus-botenhuis? Helemaal niet! Zes heren met aanhang, een aantal bestuursleden een fotograaf en nog wat andere belangstellenden. Vier van de heren gingen roeien. De boot werd afgesteld, er werd ingestapt, en de camera's klikten. Maar wie waren dat nou?

Hiervoor gaan we vijftig jaar terug tot 1956. De eerstejaarsacht was geselecteerd en vier afvallers wilden toch wedstrijdroeien en zochten een coach. Erevoorzitter Thuur Marres stelde collega-arts AnSCO Dokkum voor, die na dertig jaar wel weer wat op Nereus wilde coachen: "Geef maar wat". Dat "wat" werd het stelletje uitgeselecteerden en Nereus mocht blij zijn dat iemand ze wilde gaan coachen. Nou ja, coachen. Dokkum had een zeer eigen stijl; abstract, in algemene termen sprekend, soms wat afwezig schijnend, maar met een vertrouwenwekkend natuurlijk gezag. Zou dat resultaten geven?

Uitgeselecteerd voor de eerstejaarsacht, was de Varsity de eerste echte wedstrijd voor deze overnaadse vier. De op gezag van praeses Kels gevaren trial om überhaupt te mogen starten werd overleefd. De Varsity werd tot ieders aangename verrassing overtuigend gewonnen. De volgende wedstrijden verliepen niet anders, en toen mochten ze het "glad" proberen, een hele promotie in die tijd. Vroeger, als je in je eigen veld had gewonnen, mocht je in hetzelfde weekend een niveau hoger starten. Met het verslag

3 juni 1956

doen van steeds meer overwinningen, wordt het verhaal eentoniger, maar wel indrukwekkender. Ze wonnen en ze wonnen. Van Nieuwelingen naar Jong A, van Jong A naar Jong B. Ook even naar het buitenland, Essen. De prijzenkast ligt nog vol met de "blikken" van geperst steenkoolstof.

Dokkums abstracte benadering was uiterst effectief. Slechts bij een steenpuistenplaag greep Dokterdokkum (als een woord uitgesproken) heel concreet in met een Unicura-kuur. Het seizoen liep op zijn eind, en het viertje werd ingeschreven voor de kampioenschappen, en wel tegen de eigen Oude Vier (dat lag natuurlijk een tikje gevoelig). De geselecteerden in de acht vermochten in hun eerste jaar overigens geen enkel blik te halen.

Op bladzijde 209 van het Gedenboek 1960 staat kort de onstuitbare reeks van overwinningen beschreven, culminerend in het Nederlands kampioenschap in de vier-met. Acht blikken in je eerste jaar, waaronder

3 juni 2006

een heus kampioenschapsblik! De aanspraken om ook naar de O.S. in Melbourne te gaan, werden door de politiek in de kiem gesmoord.

Al met al voor de boeg reden genoeg om na vijftig jaar een reünie te organiseren op precies dezelfde dag als het Kampioenschap werd behaald, en weer werd verroeid.

Dokterdokkum was vertegenwoordigd door zoon Tom (neuro-chirurg in ruste), vader AnSCO is reeds lang overleden. Slag Hans de Regt, gepensioneerd huisarts (oud-voorzitter van de Landelijke Huisartsen Ver.) was uit Portugal overgekomen. Anton Westenberg, huisarts, lijk-schouwer en oud-burgemeester van en uit Kingston, Canada, en gekleed in een keurige, zorgvuldig bewaarde Nereusblazer. Marc Jansen, gepensioneerd orthopaed. Rob Snepvangers, als geoloog over de halve wereld gestuurd door Shell/Billiton. Tenslotte Jaap Kruisheer, historicus, gespecialiseerd in Nederlandse teksten uit de vroege middeleeuwen ("daarvan zijn

er slechts een gering dus overzichtelijk aantal”) .

Door hun sportieve gestalten waren de heren nog goed te herkennen ondanks nieuwe heupen, knieën, hartkleppen en dergelijke, en misschien dankzij ook in een enkel geval een nieuwe echtgenote. Het roeien op Nereus, de aangeklede borrel bij Snepvangers en de lunch bij Paardenburg was zonder meer geslaagd. Over twee jaar regelt Kruisheer de reünie.

Wat hebben de heren na hun eerste jaar nog gepresteerd voor Nereus? De carrière van Dokterdokkum in de roeierij zowel als coach (Fehmersvier) als bestuurder (Voorzitter Roeibond en Chef de Mission Olympische Equipe) spreekt voor zich. Westenberg heeft geen wedstrijd meer geroeid, werd rector ISSA en weer later voorzitter van de Kingston Rowing Club in Canada. De Regt heeft twee jaar later met Jansen (ook na een jaartje Senaat) en met good old Pennink en van Slooten, uiteraard gecoacht door de dokter, een snelle vier-zonder gevormd die i.v.m. kandidaatsperikelen van De Regt niet naar de Europese ging. Snepvangers - die aanvankelijk was gaan roeien om wat meer spierballen te krijgen, benodigd om zijn jeugdhockey-carrière succesvol te kunnen voortzetten - heeft met IJsselstein c.s. de Varsity gewonnen, een aantal kampioenschappen behaald en finale Europese geroeid. Als “hockeyer” heeft hij op latere leeftijd als voorzitter leiding gegeven aan de HOC-Gazelle-Combinatie kortweg H.G.C. . Kruisheer, heeft als stuurman nog een aantal ploegen met succes gediend.

Een bijzondere ploeg van een bijzondere Vereniging.

Wedstrijdseizoen

Tim Bouwmeester

Na het zeer succesvolle jaar 2005 was het aan de wedstrijdroeierende mannen en vrouwen van Nereus om deze prestaties dit seizoen te evenaren en waar mogelijk zelfs te overtreffen. Het bordeauxrood zegevierde maar liefst 95 maal. Hier volgt een overzicht van het afgelopen roeiseizoen.

Eerstejaars

De keuze om af te reizen naar Boston (VS) was niet moeilijk voor zwaar '05: door de klassering van hun voorgangers konden zij vanaf pole-position vertrekken. Met een licht gewijzigde opstelling legden zij met miniem verschil het parcours het snelste af en kregen diezelfde middag nog het blik omgehangen. Hiermee traden zij in de voetsporen van zwaar '02. Ook startten er een zware vier-met (4e) en een gewijzigde damesacht, die verdienstelijk tweede werd. Een mooie en waardige afsluiting van het eerste jaar.

De vorig jaar ingezette koers om met twee eerstejaars zware achten het seizoen te varen bleef enigszins ongewijzigd; er werd voor gekozen een combinatie-acht te maken met deels lichte- en zware roeiers. Nereus eindigde in 2005 in alle klassementen op de eerste plaats. Dit jaar ontbrak slechts de titel voor beste eerstejaars lichte acht; zwaar en de dames eisten de felbegeerde Ernst&Young-truien op. De zware herenacht bestond dit jaar uit Youri van Berkel (sl), Bart Donders, Ewoud Eyssen, Johan Manshanden, Bart Blankers, Chris van der Werf, Emile Clous en Tjebbel Maris (bg) en stuurvrouw Lotte Stuiksma. Deze acht won de NKIR, Heineken, Head, Varsity en Randstad en vergaarde daarmee vol-

doende punten om zich kampioen te kunnen noemen. Na de Randstad hebben de heren het erevlot niet meer weten te halen, in Nederland welteverstaan, want het uitstapje naar de Durham Regatta leverde wel winst op. De combinatie-acht, bestaande uit Olivier Doffegnies (sl), Frans Simmes, Maurice Kroon, Arthur Bakels, Timo Roeleveld, Paul Voskuilen, Wybren van der Vaart, Geert Wijnen (bg) en stuurvrouw Djai van Vondervoort, roeide een onopvallend seizoen.

De lichte mannenacht werd dit jaar bemand door Erik Vogelzang (bg), Matthijs van Voorst, Adriaan Rijkens, Frank Verschoor, Rembert Boom, Harm Tolboom, Barry ter Heide, Ivan Vukcevic (sl) en stuurvrouw Vivien Knaake. Het octet begon het seizoen goed met een tweede plaats tijdens de Delftse Winterwedstrijden. Op de Varsity werd de derde plaats behaald, maar daarna hebben de mannen hard moeten knokken om een plaats in de finales te bemachtigen. Een zesde plek in het klassement was hun deel.

Bijna als vanzelfsprekend kenden de eerstejaars dames een zegenrijk seizoen. De overwinningen werden aan elkaar geregen en ook buiten de landsgrenzen deden ze het goed. De acht bestond uit Judith van Bergen (sl), Sarah Bos, Jette Walraven, Laura Langbroek, Annemart Somers, Hyke Tamminga, Lisette de Boer, Meertien Sijkens (bg) en stuurvrouw Marije Lameris. Een tweede plek op

de NKIR werd goedgehaakt met overwinningen tijdens de Heineken, Head, Varsity, Randstad, Hollandia en Martini. Met een tweede plaats op de Slotwedstrijden was er geen twijfel mogelijk over welke vereniging de beste eerstejaars vrouwenacht bezit: Nereus. Naast de acht was er ook dit jaar een vier-met, die aardig voer in een veld met veelal ouderejaars ploegen. De vier bestond dit jaar uit Anna Dieleman (bg), Renée Helmers, Catelijne Koopen, Sara Meek (sl) en stuurvrouw Fathkinne N' Diaye.

Middengroepen

De middengroepen waren afgelopen seizoen ruim bezet; doelstellingen als Henley, WU-23 en FISU werden gehaald. Ook werden er weer enkele Nereïden uitgezonden met het Minerva-project. Dit project biedt de gelegenheid aan tweede- en derdejaars roei(st)ers van de KNSRB verenigingen internationale ervaring op te doen, door middel van deelname aan de Head of the Charles in Boston. Uitgezonden werden dit jaar stuurvrouw Vita Dieperink (herenacht) en derdejaars roeisters Emily Kleinrouweler en Hylkia van Drooge. De middengroep startte in Gent in een acht en wist daar knap te winnen.

De lichte middengroep kende onder

Licht 2006

Zwaar 2006

leiding van coach Rob Jonkman vele successen. Het begon al met diverse overwinningen tijdens de Winterwedstrijden. Gedurende het 2km-seizoen wist met name de vier-zonder met Henneman (sl), Thijssen, Stiekema, van Apeldoorn (bg) het overgangsveld te domineren. De mannen wisten tijdens de ZRB onder zeer gunstige omstandigheden het overgangsrecord van Nereus aan te scherpen tot 6:02.02. Deze vier pakte tijdens het NK de titel in het LSB-veld. De groep reisde ook af naar de Wedau Regatta, roeide daar naar behoren, maar trof als tegenstanders veelal nationale ploegen.

De middengroep zwaar presteerde ook goed dit jaar. Tijdens de Heineken en Head werd er met twee achten gestart. Helaas resulteerde dit niet in overwinningen. Ook de zware vier-zonder wist het overgangsveld te beheersen. Met vier overwinningen lieten ze zien over het nodige potentieel te beschikken. Een Henley-waardige acht maken was het hoofddoel, hetgeen zeer wel is gelukt. Het octet wist het weekend te halen, waarin het in de halve finale nipt verloor van de latere winnaar: Oxford Brookes University.

Toproeiers

De beste roeiers van Nereus behaalden dit seizoen enkele prachtige overwinningen. Allereerst was er de gelegenheid om deelname af te dwingen aan het WK onder 23 jaar (WU-23) en het FISU-WK (voor studenten). Myrthe van Dijk kwam door de selectie van de vier-zonder voor de WU-23, maar zag helaas deze droom uiteenspatten toen de vier niet aan de opgelegde tijdslimiet kon voldoen. De lichte roeier Daan Henneman kwalificeerde zich wel voor het hoofdtoernooi en wel in de lichte vier-zonder. Op slag roeide hij een goed toernooi, maar een 10e plaats werd als enigszins teleurstellend ervaren. Twee Nereïden eisten een plek op in de mannenacht: Hilko Swank (bg) en stuurman Hergen Meijer. De acht maakte deel uit van een startveld van elf boten. Door het zeer hoge niveau van de ploegen eindigden zij helaas op de laatste plaats.

Een uitzending naar het FISU-WK werd behaald door Bjorn Havik. Hij reisde met de mannenacht af naar Trakai (Litouwen), alwaar hij zesde werd.

De heren Smulders, Reesink en Van Dooren (gecompleteerd met Gijs Kind) startten op Henley in de vier-zonder: de Visitors' Challenge Cup. Er werd goed geroeid tegen tegen-

standers van formaat. Uiteindelijk verloren ook zij in de halve finale.

Gerard van der Linden besloot nog een jaar in de skiff te varen. In december evenaarde hij tijdens het NKIR zijn eigen nationale record (LSA) en werd daarmee Nederlands Kampioen. Ook op het water bewees hij Nederlands beste te zijn in de lichte skiff. Op internationaal niveau haalde hij altijd de A-finale. In München werd hij vierde, in Luzern vijfde en tijdens het WK in Eton werd hij zesde.

De zware vrouwen kenden een rumoerig seizoen. Op de eerste Wereldbeker in München startte er een vrouwenacht, met daarin de Nereïden Femke Dekker en Nienke Kingma, die vierde werd. Nienke keerde dit seizoen terug op het hoogste niveau, na er een seizoen te zijn uitgeweest. Daarna werd er gewisseld binnen de groep en startte er in Luzern een vernieuwde acht, met nu ook Laura Posthuma aan boord. Een teleurstellende zesde plek resulteerde in een hoop gepraat. Besloten werd om de acht niet naar het WK in Eton te sturen, maar een twee-zonder en een vier-zonder. In de vier zaten Dekker, Kingma en Posthuma en roeiden ondanks de korte voorbereidingstijd naar een mooie vijfde

Dames 2006

Middengroep dames op Women's Henley

Gijs Vermeulen (rechts) wint brons op de WK in Eton

plaats.

Christof Coenders en stuurman Chun Wei Cheung behielden hun plek in de Holland Acht. Het slagenpaar koos voor een avontuur in de twee-zonder, maar ook met het verse bloed toonden zij zich gretig. In München grepen ze nipt naast het brons. Vlak voor de afsluitende Wereldbeker in Luzern roeide de acht het toernooi in Henley; de Grand Challenge Cup. In de halve finale werd knap van de latere wereldkampioen Duitsland gewonnen. In de finale gaf het octet klop aan de Britten, waardoor zowel Chun (Grand, 2004) als Christof (Temple, 2004) voor de tweede maal in hun loopbaan Henley wonnen. Voor de heren volgde Luzern te dicht op Henley en werden vijfde. Tijdens het WK werden twee roeiers uit de ploeg ziek, dat een rol speelde in de uiteindelijke 14e plek.

Gijs Vermeulen en zijn vier-zonder hadden zich dit seizoen voorgenoemen de sterke Britten nog dichter op de huid te zitten zoniet te verslaan. En dan het liefst in het hol van de leeuw: het WK in Engeland. De race in München werd een prachtige. De Britten, Duitsers en Nederlanders finishten binnen een halve seconde van elkaar. In de volgorde goud, zilver, brons. Het duel met de Britten werd wederom opgezocht in Henley. Een directe finale tus-

sen de twee stond gepland. Een der Britten meldde zich echter af wegens ziekte, waardoor Gijs door middel van een row-over de Stewards' Challenge Cup in ontvangst mocht nemen. Ook voor hem was dit zijn tweede Henley-overwinning (Grand, 2004). In Luzern werd net als vorig seizoen een tweede plek behaald. In Eton moest het pleit voorgoed beslist worden, maar de boegballen van zowel de Britten als de Duitsers passeerden voor de Nederlanders de finish. Wederom op het podium; een bronzen medaille, na vorig jaar zilver te hebben behaald.

Marit van Eupen gaf haar succes-

volle seizoen in de skiff van vorig jaar ook een gevolg. In München combineerde ze nog met Nereïde Mette Beugelsdijk in de dubbeltwee, om haar internationale ervaring te laten opdoen. De lichte dames startten echter in het zware veld en werden hierin tiende. Ook Marit koos ervoor om naar Henley af te reizen. Ze roeide hier een goed toernooi, maar de (zware) Franse skiffeuze Sophie Balmory was een maatje te groot in de finale. Tijdens de laatste Wereldbeker in Luzern startte ze weer in de lichte skiff en liet zien duidelijk de beste te zijn: goud! Het was nu aan Marit te laten zien dat ze nog steeds de beste van wereld is in haar discipline. Op het WK was ze ook onder zware omstandigheden de allerbeste. Het Wilhelmus werd net als vorig jaar in Gifu voor haar gespeeld. Een unieke prestatie voor een Nereïde en voor het Nederlandse roeien! Na Frans Göbel in 1989 en 1990 (LM1x) is het nu Van Eupen in 2005 en 2006. Bravo!

Marit van Eupen verdedigt haar titel in de lichte dameskiff succesvol

Archief

Evert Constandse en Ime van Manen

Stapels vergeeld papier, folianten en ordners opgeslagen in stoffige en bleek verlichte zolders of kelders. Gelukkig geldt dit traditionele beeld niet voor het archief van Nereus.

Met ondersteuning van Oud-Nereus is een aantal jaren geleden begonnen het archief onder te brengen bij het Gemeente Archief aan de Amsteldijk. Het betrof in eerste instantie archief zoals notulen, correspondentie en jaarrekeningen, met andere woorden het “droge”archief: een historisch beeld van de organisatie van de vereniging. De inventarisatie hiervan is tot op heden in twee stappen gegaan. In het jaar 2000 heeft het Nereusbestuur het Gemeentearchief de opdracht te geven de stukken tot 1990 te archiveren. In 2005 heeft oud-Nereïd Thijs Hessling in het kader van zijn studie Archivistiek B de jaren 1990 tot 2000 geïnventariseerd. Hij heeft dit onder begeleiding op het Gemeente Archief mogen doen, waarna de stukken aan de rest van het Nereusarchief zijn toegevoegd.

Maar er is op Nereus ook een “sappig” archief, bestaande uit foto’s, fotoboeken, films, krantenknipsels, maar ook bekers, blikken, blikkenlijsten!, oude programma’s, brochures, gedenkboeken, almanakken en allerlei souvenirs uit ons roemruchte verleden. Vroeger werden jaarlijks fotoboeken samengesteld door de ab-actis, die jarenlang opgeslagen lagen in de Agnietenkapel. Tegenwoordig is het “sappige” archief, naast een aantal stukken dat zich in de bestuurskamer van Nereus bevindt, ondergebracht bij het Universiteitsmuseum aan de Herengracht 182. Dit deel van het Nereusarchief is, nadat het overge-

bracht werd vanuit de Agnietenkapel, door het Universiteitsmuseum geïnventariseerd en wordt het daar veilig en onder de juiste klimatologische omstandigheden bewaard.

Veel materiaal is zodoende voor de eeuwigheid behouden en op afspraak voor eenieder toegankelijk. Veel ander materiaal bevindt zich uiteraard elders, voor een klein deel in de bestuurskamer en voor een groot deel onder de vele deelnemers aan de rijke historie van Nereus. Vanzelfsprekend hebben velen van u, Oud-Nereïden, zelf ook een archiefje van de eigen roeicarrière (of misschien van uw ouders of grootouders) bestaande uit voorwerpen zoals bovenbeschreven. Onze onvolprezen Steven Blaisse heeft het roeiarchief van zijn grootvader (een der Inseparables) en de fotoboeken van zijn eigen roeicarrière aan Nereus ter beschikking gesteld. Een prachtige aanvulling op het bestaande Nereusarchief.

Om het “sappig” archief zo volledig en interessant mogelijk te maken, doet de Archiefcommissie, geïnspireerd door Steven Blaisse, een beroep op u. Zoudt u aan het Oud-Nereus secretariaat of aan de ab-actis willen laten weten of u in het bezit bent van foto’s, films etc. uit uw of uw (groot)ouders’ roeiverleden, zodat daarvan in ieder geval kopieën/dvd’s (tegenwoordig geen probleem meer) kunnen worden gemaakt. We hopen op vele reacties; de Nereushistorie is een zo volledig mogelijk archief waard.

De archiefcommissie, bestaand uit de ab-actis h.t., drie actieve leden, alsmede een vertegenwoordiger van Oud-Nereus, heeft primair tot doel deze voor de Nereusgeschiedenis waardevolle zaken op de juiste

plaats te doen belanden. Dit betekent ofwel in de kast (of kluis) in de bestuurskamer ofwel bij de collectie van het Universiteitsmuseum of het Gemeente Archief. Daarnaast zorgt de archiefcommissie dat de enorme hoeveelheid papieren en digitale stukken die het bruisende bestuurs- en commissieleven van Nereus voortbrengt voor de toekomst behouden en geordend blijft. Deze stukken zullen elke tien jaar aan de collectie van het Gemeente Archief toegevoegd worden om het wel en wee van de vereniging niet te doen laten vergeten. Tevens is de commissie bezig om alle overwinninglijsten te digitaliseren, aangezien een aantal oudere lijsten te lijden hebben onder de omstandigheden op Nereus en een plekje in het archief verdienen. Deze lijsten zullen op het botenhuis vervangen worden door prachtige replica’s.

Kast met bestuursstukken in de bestuurskamer: rijp voor professionele archivering

Woord van de praeses

Tiedo Vellinga

Geachte Nereïd,

Het was een bijzonder jaar voor Nereus, een lustrumjaar. De 120ste verjaardag van Nereus is gevierd, en dat hebben wij goed gedaan.

De lustrumweek is alweer bijna een jaar geleden maar heeft op mij een grote indruk gemaakt. Het was niet makkelijk om een zaal met 350 Nereïden toe te spreken, althans dat dacht ik. Inmiddels weet ik dat mijn plankenvrees onterecht was, betere toehoorders had ik mij niet kunnen wensen. Nereus is een hechte club van leden en oud-leden die allen het zelfde gevoel koesteren, en allen willen weten hoe het gaat met de vereniging.

Dat Nereus een hechte vereniging is hebben we kunnen zien tijdens de hoogtepunten, zoals de viering van het lustrum, maar ook tijdens de diepe dalen. Niet alleen dhr. Vanier is van ons heengegaan, ook ons Erelid dhr. Bom is overleden.

De grootste klap kwam het laatst met het onverwachts overlijden van Chun Wei Cheung. Het hele jaar heeft hij de Holland Acht gestuurd en zelfs tijdens het WK in augustus had hij de stuurtoewen nog stevig in handen. Het nieuws van zijn ziekte en de ernst daarvan was onverteerbaar. Op zijn ziektebed heeft hij het lidmaatschap der verdienste aanvaard dat hij kreeg voor zijn inzet en prestaties voor de A.S.R. Nereus, tijdens de ALV later op die dag bereikte ons het onstellende bericht van zijn overlijden.

Zijn begrafenis, waarbij de plechtigheden op Nereus plaatsvonden, was droevig maar waardig. Vele Nereïden hebben hem uitgezwaaid voor zijn laatste tocht over de Amstel.

Wat betreft de core business, het wedstrijdroeien, kan ik u mededelen dat de A.S.R. Nereus de beste roeivereniging van Nederland is. Nog wel.

Het afgelopen jaar was een jaar met wisselende successen. Het grootste succes is behaald op de wereldkampioenschappen in Eton. Daar prolongeerde Marit van Eupen haar titel in de lichte dameskiff. Een monumentale prestatie. Voor het winnen van haar eerste wereldtitel ontving zij afgelopen jaar ook de meest exclusieve roeiprijs van Nederland, de Gouden Riem.

Afgelopen jaar zijn er naast Marit vele Nereïden uitgezonden naar World Cup wedstrijden in München en Luzern. En in de équipe voor het WK in Eton zaten maar liefst negen Nereïden. Gijs Vermeulen won daar een bronzen plak, net achter de sterke Britse 4- en de wederom verrassende Duitsers. Een bijzonder knappe prestatie in een zwaar bezet veld. De andere Nereïden hebben wisselend gepresteerd en helaas zonder groot succes.

In eigen land hebben de jonge acht en de eerstejaars damesacht wederom het eerstejaarsklassement gewonnen. De dames wonnen werkelijk alles, de heren hebben zich de tweede helft van het seizoen echter niet meer zo sterk getoond als tijdens de eerste wedstrijden. Ook eerstejaars licht kende een rommelig seizoen, ze maakten een veelbelovende start, maar wisten die niet om te zetten in blikken.

Nereus verloor de Varsity. De Oude Vier van Nereus was niet zo ervaren als voorgaande jaren, maar een plek in de finale hadden ze zeker

verdiend. Met een veld met 15 Oude Vieren was het hoofdnummer drukker bezet dan ooit. Martijn de Vries, Phillipe Witsiers, Christof Coenders, Reinier Reesink en stuurvrouw Emma Wouters voeren echter een ongelukkige voorwedstrijd en eindigden als derde. Dat was niet goed genoeg voor een finaleplaats.

Er waren pleisters op de wonden in de vorm van winst voor de eerstejaars ploegen, en mooie overwinningen in het heren overgangs en lichte senioren A veld.

De rest van het seizoen bracht vele successen. Zo was er de winst van de Head na een nipt verloren Heineken voor de Oude Acht, en het gouden blik op de Laga Lustrumwedstrijden voor de middengroep acht. Ook waren er vele blikken voor de middengroepen heren en dames op de twee kilometer wedstrijden. Al met al 95 blikken. Geen record, maar het is een grootse en niet geëvenaarde prestatie als je kijkt naar de verenigingen om ons heen, het laat zien dat Nereus nog altijd aan de top van het Nederlandse roeien staat.

De spil binnen het wedstrijd roeien op Nereus is, naast de wedstrijdcommissaris, de sectiecoördinator. Voor het damesroeien was dit afgelopen

jaar Coen Eggenkamp. Hij heeft dit zeer succesvol gedaan, en zal dat komend seizoen blijven doen.

Voor de herensectie was de spil Diederik Simon. Begin dit jaar nam hij afscheid van de A.S.R. als roeier. Na bijna 15 jaar lid te zijn geweest van Nereus, waarin hij bovenmenselijke prestaties heeft geleverd, met als hoogtepunten de Olympische medailles en natuurlijk meerdere malen het Varsitygoud, is de echt bijzondere prestatie de inzet, de overgave en de energie die hij altijd in het coachen en begeleiden van roeiers heeft gestopt. Daar is bij stil gestaan tijdens de SimonSprints. Een nieuwe wedstrijd voor alle eerstejaars ploegen

die Simon heeft gecoached.

Er zal de komende tijd weer een stap gemaakt moeten worden willen we onze goede positie behouden en uitbouwen. Bijna alle verenigingen om ons heen hebben de laatste jaren professionele coaches aangetrokken, en dat heeft hen geen windeieren gelegd.

Diederik Simon zal komend jaar niet meer de rol van coördinator vervullen. De vraag is nu hoe we deze positie gaan invullen, en of we daar in de toekomst meer financiële middelen voor kunnen vrijmaken. Als we iemand meer kunnen bieden, kunnen we ook meer van iemand verwachten. Dit past in de stijgende lijn van

professionalisering die nodig is voor een roevereniging met het formaat en de ambitie van Nereus.

De kracht van Nereus zit in het streven naar succes, iets dat bij Nereiden in het bloed zit. De toewijding en het verenigingsgevoel is nergens zo sterk als op de Amsteldijk, en dat zal ons ook in de toekomst naar grote hoogte brengen.

Ioe Hikemelaya!

Chun Wei Cheung met de Grand Challenge Cup, die hij in 2004 en 2006 won

In memoriam Chun Wei Cheung

Martijn Arlman en Rudolf Poolman

Chun is op 15 april 1972 te Amsterdam geboren als zoon van eerste generatie immigranten uit Hongkong. Hij groeide op in het mooie Twentse land en in 1992 ging hij economie studeren aan de UVA te Amsterdam. Chun kwam aan op Nereus met een lange zwarte staart en sprak met een licht Twents accent. Al snel waren zijn zwarte manen verdwenen en liep hij rond op altijd gepoetste brogues. Gezien zijn postuur werd hij snel een veel gevraagde stuurman, en werd hij geselecteerd als de altijd kalme en vooruitziende stuurman van de eerstejaars acht. Zeer ervaren Nereus stuurmannen brachten Chun de fijne kneepjes van het sturen op de Amstel bij. Als geen ander kende hij het bochtige parcours van de Amstel, waar hij menig overwinning voor de ASR behaalde. Het roeien zelf heeft hij ook goed onder de knie gekregen; zo was hij regelmatig in zijn skiff op de Amstel aan te treffen. Chun stuurde zijn eerstejaars acht tweemaal onder het decennia oude Nereus eerstejaars baanrecord. In zijn tweede jaar stuurde hij zijn ploeg naar nieuwe Nereus Senioren B Bosbaanrecordtijden zowel in de acht, als in de vier met stuurman. De drie Nereus baanrecords uit 1993 en 1994 staan anno 2006 nog steeds op zijn naam. Dieptepunt in zijn eerste jaar was de stuurfout op de Liffey river in Dublin, waar Nereus eerstejaars zware groep, op uitnodiging van de ambassadeur, meedeed aan de Trinity Regatta. Chun gaf nooit op en de dag erna herstelde hij dit door met de eerstejaars acht de finale te winnen. Chun kon gelukkig weer glimlachen en ging 14 jaar zo door, tot en met het sturen van de Holland Acht op de WK in Eton.

Naast de talloze overwinningen,

waaronder tweemaal Varsity goud, Olympisch zilver, twee Grand Challenge Cups op Henley en brons op de WK in de twee met stuurman in 1996, herdenken wij Chun vooral als een trouwe vriend en goede huisgenoot. Altijd goed gemutst en in voor een gezellig diner. Met zijn kookkunsten wist hij ons telkens te verrassen. Om op gewicht te blijven bracht hij vele uren door op zijn handgemaakte Gazelle Special met Campagnolo 10 speed. De Gazelle heeft inmiddels plaatsgemaakt voor de lichtste, wederom voor hem op maat gemaakte, fiets van Nederland. Alle onderdelen van dit meesterwerk zijn stuk voor stuk door Chun geselecteerd op gewicht en hoogste kwaliteit. Hij is een van de weinigen die met de handen los van het stuur op een drie-buis-rollerbank zonder steun kon fietsen. Weinig roeiers konden bergop bij Chun in het wiel blijven, waar hij groot plezier aan beleefde. Chun deed graag mee aan het jaarlijkse rondje IJsselmeer en won in 2001 de ploegentijdrif met Lairesse Hoog.

Als sporter was hij een groot man, toch bleef hij voor een ieder toegankelijk en is hij nooit naast zijn schoenen gaan lopen. De KNSRB en de Varsity droeg hij een warm hart toe en hij was jarenlang permanent commissaris voor Nereus. Bij Hollandia Roeiclub vervulde hij tot voor kort een bestuursfunctie.

Ook was Chun een groot autoliefhebber. In het laatste jaar van zijn leven heeft hij, voordat hij ziek werd, een klassieke Alfa Junior gekocht. Het betrof een zeer bijzonder model, ontworpen door Bertone, waarmee hij door de streek waar hij is opgegroeid toerde. Hij hield deze wagen

wijselijk buiten de grote stad. Wat Chun ook deed, hij genoot van het leven.

Voor Nereus was Chun naast een uiterst vakkundige stuurman een onvermoeibare kracht. Hij heeft als materiaalcommissaris de vloot op een nog hoger peil gebracht. Als zeer gewaardeerd lid van het technisch front en de H4K baancommissie wist hij tijdens de “BBQs” de grootste “woevers” te creëren en was dus een goede bekende van Nereus’ overburen die in vol ornaat polshoogte kwamen nemen, gewaarschuwd door een alerte buurman die 112 had gebeld. Het genot dat Chun in het roeien had en zijn liefde voor Nereus waren intens. Zo heeft hij, in de luttele vrije uren, het Nereusarchief op orde gebracht. Hij had vrijelijk toegang tot de Agnietenkapel waar hij met plezier veel tijd tussen de geschiedenis van Nereus doorbracht. Nu is hij daar zelf, als ongeëvenaard stuurman en lid van verdienste, maar veel te vroeg, een deel van geworden.

In memoriam Iwan Vanier

Jaap Hulshof

Op 2 maart 2006 overleed Iwan Vanier, lid van verdienste van Nereus en bij leven al een legende.

Hoewel zijn energie de laatste jaren sterk verminderde zal zijn dood velen toch nog hebben verrast. Hij was volledig op de hoogte van wat er in de wereld omging, in de roeiwereld in het bijzonder, en hij was zeer betrokken bij het wel en wee van zijn vrienden en vriendinnen.

Hij bleef hard voor zichzelf, hij deed zijn boodschappen met een te zware tas: "blijven trainen, de dokter is het volledig met me eens!". Velen wilden hem helpen, maar tot het laatst bleef hij zoveel mogelijk zijn eigen baas.

Iwan heeft van zijn hobby zijn beroep gemaakt. Hij werd in 1926 in Nederlands-Indie geboren en kwam voor de oorlog van 40-45 naar Nederland om in Haarlem de HBS af te maken. Na zijn diensttijd, die hem weer naar Indie terugvoerde, studeerde hij af aan de Academie voor Lichamelijke Opvoeding te Amsterdam. Door problemen met zijn knie moest hij helaas het praktisch examen opgeven. Vervolgens ging hij in 1953 psychologie studeren in Amsterdam en werd hij lid van Nereus. Zijn prioriteit ging echter grotendeels uit naar het bestuderen van het roeien in al zijn facetten.

Hij werd een roemrucht stuurman met 39 blikken, waaronder in het succesjaar 1959 het Varsity-blik, het zilver in de gestuurde Fehmers-vier bij de EK te Macon, en daarnaast vele nationale kampioenschappen. Iwans specialiteit was de Head, hij kende iedere meter bocht van de Amstel tot in elk detail en op de dag van de wedstrijd sneed hij als een mes langs boeien en obstakels.

Daarbij had hij geen megafoon

nodig, zijn karakteristieke schelle Indische stemgeluid was ook voor de tegenstanders goed te verstaan.

Befaamd was de race tegen de acht van Laga waarin Iwan bij herhaling aankondigde dat een van de Delftse roeiers op het punt stond te gaan snoeken. De arme man raakte daardoor zo de kluts kwijt dat de misslag inderdaad volgde en de Laga-boot vrijwel tot stilstand kwam. Iwan heeft die avond doorgebracht met veel drank, omringd en beschermd door een cordon van sterke Amsterdammers.

Met zijn achtergrond op de sportacademie lag het voor de hand dat hij al vanuit de stuurstoel het coachen ter hand nam. Hij was daarin ook zeer succesvol door zijn feeling voor het roeien, zijn inzicht in de menselijke fysiologie en zijn grondige kennis van het materiaal. De mentale kracht van de sportman stond echter voor hem centraal, met begrippen als "correct, respect, en discipline" hield hij klassieke waarden hoog, soms tegen de tijdgeest in.

Hij mocht zijn studie dan enigszins verwaarloosd hebben, hij was een amateur-psycholoog pur sang. Het doel om te winnen heiligde vrijwel alle middelen, roeiers werden aangemoedigd, beschimpt, vernederd en geprezen, al naar gelang de situatie dat zijnsinziens vroeg.

Hij raakte als een van de eerste coaches overtuigd van het belang van de training buiten de boot en voerde samen met wijlen Dick Schull intensieve trainingsprogramma's in. Hiermee werd onder meer de grondslag gelegd voor de successen in 1959 van de eerder genoemde Fehmers-vier.

Hij was een bezeten coach en ook buiten Nereus begon men zijn mees-

terhand te herkennen. Eind zestiger jaren vroegen de Zweden hem om zijn hulp en kort daarna volgde de Noren. Hij stond daarmee aan de wieg van het Noorse roeien en uit erkenning ontving hij de belangrijkste onderscheiding van de Noorse Roeibond. Behalve in Skandinavie was Iwan ook een autoriteit in België, Italië en Canada en de Verenigde Staten. Ook Laga en Njord mochten van zijn adviezen profiteren, Laga vroeg hem uit erkentelijkheid zijn eigen boot te dopen. De "snoek" was kennelijke vergeten en vergeven.....!

Aan het eind van de zeventiger jaren werd hij bondscoach in Nederland. Hij werd belast met het opleiden van jonge coaches en het begeleiden van juniorploegen. Vele talentrijke roeiers en jonge coaches werden aldus gevormd voor hun latere successen.

Toen de Roeibond financieel een stap terug moest doen, luidde dat het einde van de verbintenis met Iwan in, iets waar hij grote moeite mee had.

Gelukkig werden de goede verhoudingen later weer in ere hersteld en hij was intens blij met de Erepenning in goud die de Roeibond hem in 1990 verleende, in aanwezigheid van vele goede Nereus-vrienden, die hem uit volle borst het Nereus-lied toezongen.

Op 11 februari van dit jaar vierde hij zijn 80e verjaardag in het gezelschap van dierbare vrienden, waaronder speciaal overgekomen roeivrienden uit Engeland, Noorwegen en Frankrijk.

Vlak voor de Heineken-vierkamp overleed hij. Gedurende het hele weekeinde hing de Nereus-vlag halfstok, een hommage aan deze kleine grote man.

Iwan Vanier met de Brussels Treaty Rowing Cup, die hij in 1955, 1956, 1957 en 1958 won

In memoriam Anton Bom, Erelid

Evert Constandse

Kort na het lustrum overleed onze oudste Nereid Anton Bom. In 1928 is hij als Nereid geïnstalleerd en hij is dus 78ste-jaars geworden. Zevenenzeventig jaar heeft hij grote betrokkenheid met Nereus gehad, en een onmisbare bijdrage geleverd aan onze Vereniging.

De meesten van ons kennen hem als een keurig heer in pak met hoed. Uit de foto's uit zijn tijd kun je echter zien dat hij voorzien was van een stel imposante biceps; hij moeteen "beest" geweest zijn. Dat moest ook wel als je met Simon een twee-zonder recht wilde laten gaan. Zijn grootste successen waren twee Varsity-overwinningen, diverse Kampioenschappen, en deelname aan de Europese in Parijs en Luzern.

Op Nereus heeft hij zijn vrouw Ina leren kennen, waarmee hij na de studie naar Indie is vertrokken. Roeimedailles mee natuurlijk; de listen om het edelmetaal uit handen van de Japanners te houden zijn in het gedenkboek beschreven.

Voor bestuursleden en oude-vierroeiërs zijn de rijsttafelavonden bij Anton en Ina in het geheugen gegrift. Het jongensboekachtige verhaal over de schipbreuk in de Java Zee gaven daaraan een extra dimensie. Deze ontvangsten thuis deed hij, samen met zijn oude roeimakker Simon de Wit, als bestuurslid van Oud-Nereus.

Als secretaris-penningmeester van Oud-Nereus heeft hij, in alle bescheidenheid, met noeste nauwkeurigheid alle administratieve gegevens bijgehouden in zijn bekende kaartenbak. Deze kaartenbak vormde voor hem het vermogen van Oud-Nereus, en als zijn opvolger kreeg ik de strikte

opdracht mee deze nooit uit handen te geven. Hoewel de kaartenbak, in dit computertijdperk, wat lachwekkend moge schijnen; bij een enkele computerstoring bleek hij toch onmisbaar.

Antons verdiensten voor Nereus waren groot en talrijk. In 1969 werd uit erkentelijkheid een nieuwe viermet de Anton Bom gedoopt, tegelijkertijd overigens met een damesviermet de Bomina. Beide schepen hebben een succesvolle vaart gehad met een Varsity-overwinning en zelfs een Wereldkampioenschap van de dames. Na overdracht van zijn functie bij Oud-Nereus, in zijn vijftigste jaar, werd hij voor zijn buitengewone verdiensten tot Erelid van Nereus benoemd.

Oude vier, waarmee in 1932 en 1934 de Varsity gewonnen werd (vlnr de Wit, Bartlema, Hallie, Bom en James)

In memoriam Bernelot Moens

Evert Constandse

“Moens” hoorde tot de roeiers uit het Simon de Wit tijdperk. Zeker niet onsuccesvol - twaalf bliken, waaronder twee kampioenschappen – maar toch altijd wat in de schaduw van de grote Simon.

Vaak zat hij in een van de Simon de Wit-achten, maar hij was te licht voor een plaats in een van zijn vieren. Met andere wat lichtere roeiers, zoals Willy Bloemendal, vormde hij een goede vier-zonder. Een nieuw en lastig boottype in die tijd, waarbij piketten en aanvaringen zeker zo vaak de uitslag bepaalden als de roeicapaciteiten. Uit de toenmalige verslagen blijkt dat de studie nog echt voorging, waardoor er binnen de ploegen veel gewisseld moest worden. Moens heeft daardoor van boeg tot slag en op beide boorden geroeid. Kom daar vandaag maar eens om.

Om internationale ervaring op te doen met “andere tegenstanders” maar ook om te leren op elkaar te zijn aangewezen, werd de ploeg naar Essen uitgezonden. Bekend, achteraf bizar, was de ontvangst bij Alfred Krupp, toen nog het zoontje van de baas, die de heren in zijn tuin rondleidde. De jonge heer Krupp, als goede Duitser zonder gevoel voor humor, liet zich ongemerkt wat feuten in conversaties als: “Hoe maait u al dat gras zo keurig? Daar heb ik mijn mensen voor! ...Sjonge, jonge..”

Moens heeft zijn roeiherinneringen in een prachtig plakboek bewaard. Zijn dochters hebben toegezegd dat dat boek te zijner tijd aan het Nereus-archief zal worden toegevoegd.

Bernelot Moens op bezoek bij Herr Krupp

Bernelot Moens vierde van rechts in Nereusacht

In memoriam "Fietje" Eeftinck Schattenkerk

Evert Constandse

Fietje, zoals iedereen haar noemde, kwam aan in 1931 de tijd van Ina Bom, Nel Bais, Tineke de Kruyff en Paultje Kruger. Maar ook de tijd van de Club van Vrouwelijke Corpsleden en de oprichting van Thetis.

Als zusje van de Rector ISSA werd zij CVCster, en bleef dus lid van Nereus. De meest beschreven overwinning behaalde zij, gecoacht door Mak Schoorl, in de acht die in 1935 van Thetis won.

Het damesroeien bevond zich in de fase van stijlroeien, stijl/wedstrijdroeien en louter wedstrijdroeien. Allerlei ethische en fysiologische (onzin) argumenten werden - met name door mannen ! - gebezigd in de discussie over de ontwikkeling van het roeien voor vrouwen. Als commissaris damesroeien in het Nereusbestuur heeft zij haar bijdrage hieraan geleverd.

Tot, men mag haast wel zeggen, verbijstering van vele mannelijke Nereiden, trouwde ze met een van de betere Njord-roeiërs. Als avuncula heeft ze haar band met Nereus echter altijd in stand gehouden.

Ongeslagen stijlrace acht van 1935 met Eeftinck Schattekerk op nummer vier

Wedstrijdkalender 2007

januari	21	Amstel Ergo Head	USC (STILOS)	Amsterdam
februari	17-18	FISA Team Cup	Guadalquivir	Sevilla, Spanje
maart	3-4	Winterwedstrijden	Schie	Delft
	17-18	Heineken Roevierkamp	Amstel	Amsterdam
	25	Head of the River	Amstel	Amsterdam
april	7	Tweehead	Amstel	Amsterdam
	8	Skiffhead	Amstel	Amsterdam
	15	Varsity	Amsterdam-Rijnkanaal	Houten
	28-29	NK Klein / Randstad Regatta	Bosbaan	Amsterdam
mei	12-13	ZRB	Beekse Bergen	Tilburg
	26-27	Hollandia	Bosbaan	Amsterdam
juni	1-3	World Cup I	Regattastrecke Linz	Linz, Oostenrijk
	8	Thetis Sprint	Bosbaan	Amsterdam
	9-10	NK Groot / ARB	Bosbaan	Amsterdam
	21-23	World Cup II / KHB	Bosbaan	Amsterdam
juli	30-1	Martini	Harkstede	Groningen
	4-8	Henley Royal Regatta	Thames	Henley, Gr. Brittanië
	6	Argo sprint	Bosbaan	Amsterdam
	7-8	NSRF Slotwedstrijden	Bosbaan	Amsterdam
	13-15	World Cup III	Rotsee	Luzern, Zwitserland
	27-29	WK onder 23 jaar	Strathclyde Park	Strathclyde, Gr. Brittannië
augustus	26-2	WK	Olympia Regattastrecke	Munchen, Duitsland
september	22-23	Universiteits Achten	Schie	Delft
	29	Amsterdam Masters	Amstel	De Hoop, Amsterdam
oktober	20	Tromp Boat Races	Hilversum	Cornelis Tromp
	20-21	Head of the Charles	Charles River	Boston (MA), USA
	27-28	Paul Veenemans Prijs		
november	3	Najaarswedstrijden	Bosbaan	Amsterdam
	11	November Vieren	Amstel	Amsterdam
	25	Hel van het Noorden	Eemskanaal	Groningen
december	8	NK indoorroeien	Sporthallen Zuid	Amsterdam

Nereus Magazine

Het Nereus Magazine wordt door de A.S.R. Nereus uitgegeven voor haar oud-leden en sponsoren. Het komt thans een keer per jaar uit.

Redactie

David Heineman, Tim Bouwmeester

Vormgeving

Tako Bruinsma/DZGN

Druk

Mebo Print, Amsterdam

Oplage 1000 stuks

Amsterdamsche Studenten

Roeivereniging 'Nereus'

Amsteldijk 130a

1079 RT Amsterdam

020 679 7117

bestuur@nereus.nl

www.nereus.nl

Oud-Nereus

bestuur

Jaap Ellerbroek / 020-4966151

(voorzitter)

Hans Kelderman / 06-51814869

(secr.penningmeester)

Evert Constandse / 035-5317565

Jaap Hulshof / 070-5178084

Anita Meiland / 020-4634270

Jan Willem Pennink / 020-4963198

Kees Jan Ponsen / 020-4968930

Myriam Steenman / 035-6229272

Christine Vink / 020-7706796

Irene Wolfs / 06-50295284

Correspondentie-adres

Postbus 2087

1000 CB Amsterdam

Bankrekening:

195789 (Postbank)

100+ fonds

bestuur

Evert Constandse / 035-5317565

Jan Peter de Geus / 035-6469727

Correspondentie-adres

Raboes 11

1251 AK Laren (NH)

Bankrekening

49.05.81.862 (ABN/AMRO)

Willy Bloemendal Coachfonds

bestuur

Kees Jan Ponsen / 06-27432152

Merel Hameeteman / 0111-413 911

David Heineman / 06-47158879

Correspondentie-adres

Amsteldijk 130a

1078RT Amsterdam

Bankrekening

40.01.53.734 (ABN-AMRO)

Nieuws van Oud-Nereus

Jaap Ellerbroek

IN-MEMORIAM

Helaas ontvielen ons in 2006 de heren Bom, Vanier, Bernelot Moens, en Eeftinck Schattenkerk.

Schokkend was het recente overlijden van Chun Wei Cheung, de 34 jarige stuurman van o.a. de zilveren Olympische Athene-acht. Het afscheid op het Nereus-botenhuis was een aangrijpend en indrukwekkend eerbetoon aan een memorabel Nereïd.

Elders in dit blad wordt persoonlijk aandacht geschonken aan de verdiensten van de overledenen voor Nereus.

HET LUSTRUM

Het seizoen 2005-2006 stond vanzelfsprekend ook in het kader van de viering van ons 120-jarig bestaan. En hoe!

Wat betreft de reünisten begon het op 8 oktober 2005 met de lustrumwedstrijden op de Amstel. Overgoten door een warme herfstzon werd dat een onvergetelijk festijn. De "Amsterdam"-sprints gaven een internationaal veld de gelegenheid om de degens te kruisen over de 250 meter. Daarnaast mocht iedereen, oud/jong, elite/beginner, vriend/vriendin, man/vrouw/kind de boot in om een dikwijls zelf uitgezochte tegenstander te bestrijden. Sommige oude vetes werden aldus beslecht.....

Op het botenhuis en de omliggende dekschuiten was volop gelegenheid tot happen, drinken en bijpraten. En 's avonds volgde de apotheose toen in het licht van de schijnwerpers de finales plaatsvonden.

Een herhaling waardig: een soort Henley-op-de-Amstel, maar dan wel op zijn Amsterdams!

De jonge Nereïden stortten zich daarna in hun eigen activiteiten (waaronder een bijna professioneel cabaret), voor de reünisten was het volgende programmapunt het lustrumdiner op 17 december.

Liefst 380 mannen en vrouwen in Krasnapolsky kwamen bijeen onder de inspirerende leiding van tafelpraeses Eymert van Manen.

Kortom: de lustrumviering was een toonbeeld van de enorme vitaliteit van het huidige Nereus.

HET ROEISEIZOEN

Nereus heeft een goed seizoen achter de rug. Elders in dit magazine treft U een uitgebreid verslag aan. De Varsity werd weliswaar een grote teleurstelling (zelfs geen finaleplaats) maar de zware heren en vrouwen eerstejaarsachten wonnen hun jaarklassement.

Marit van Eupen prolongeerde haar wereldtitel in de lichte skiff, een prachtige prestatie van een fantastische roeister.

Gijs Vermeulen won brons op de WK in de 4-, met al zijn eerdere successen heeft ook hij zich inmiddels geschaard bij het selecte gezelschap van de beste roeiers uit de Nereus-geschiedenis.

De Oude Acht won de Head of the River, en de zware eerstejaarsacht de Head of the Charles in Boston.

OUD-LEDENBORREL

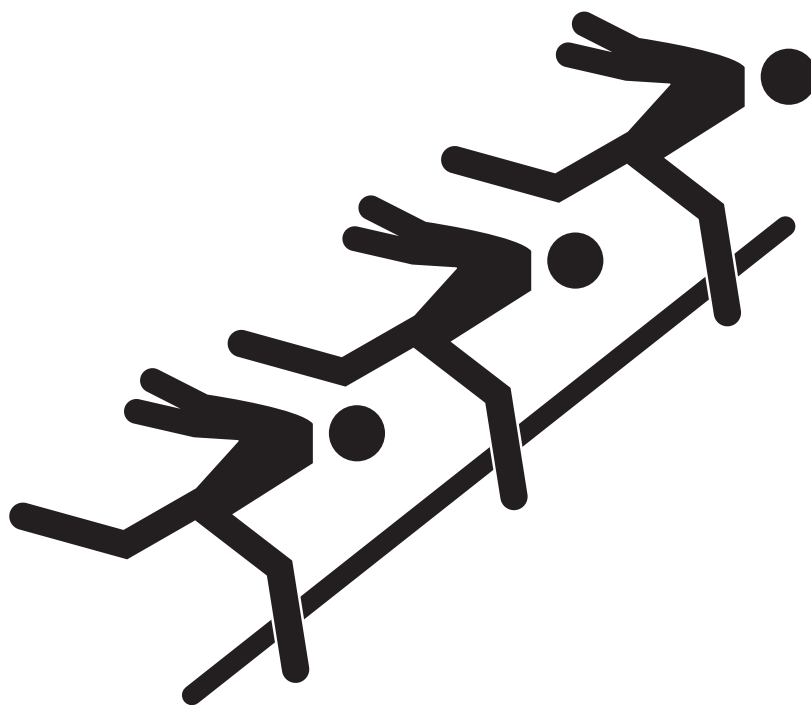
Oud-Nereus stelde dit jaar een gestuurde vier ter beschikking aan Nereus.

De boot kreeg op 25 juni de naam “Maarten Fehmers” tijdens de jaarlijkse Oud-Nereus-borrel bij de wedstrijden van de Hollandbeker. Maarten, overleden in 1995, was slag van de Macon-vier, die in 1959 goud bij de Varsity en zilver bij de EK won. In aanwezigheid van o.a. zijn drie ploeggenoten Westermann, van Haaps en Meyer en daarnaast een groot aantal reünisten werd de doop uigevoerd door twee van zijn zoons.

DE FONDSSEN

In het bestuur van het Willy Bloemendal-Coachfonds hebben Hans Kelderman en Mark Kranenburg het stokje overgedragen aan Kees Jan Ponsen, David Heineman en Merel Hameeteman.

Winnen doe je niet alleen.

Bij Ernst & Young is winnen een kwestie van teamsport. Want met een team sta je sterker dan alleen. Zeker als dat team bestaat uit slimme en gedreven mensen, die elkaar op alle terreinen ondersteunen. Hoogste tijd om te scoren. Kijk op www.ey.nl.

